

את מונה?

הכותבת, שזיהתה את עצמה כפליסטוג'נין, פתחה בהתקפה מוחצת על יאסר ערפאת. הרבנים התאימו לתעמולה רדיקלית וקברו את אברמסון: ערפאת הוא איש מושך חת, וקן לא יוצלח החייומיות, במלונות-פאר, המפיץ מליצות ריקות, ושכל פלסטיני צעיר צריך להתבייש בו. אך במקום הסיום הרגיל של אברמסון (מוסר דומיו) שצריכים להשמיד את ישראל) באה סיומת ערבה יותר לאוון הישראלי: שררשה הנהגה חרשה לפלסטינים, שתעשה שלום.

כך נרשם הכל בכתובים: מונה חמוזה היא פלסטינית אותנטית, לאומנית, אוהבת יהודים וישראלים, ושונאת את יאסר ערפאת.

עכשיו היה הכל מוכן לשלב הבא: הפלסטיבל הגדול בארץ. מונה חמוזה החליטה לבוא לישראל.

הישראלי הראשון שפגש במונה. בין השניים התפתחה חליפת-מיכתבים, שבה השקיע שור את ריגשותיו העמוקים, ואת כמיהתו העמוקה לשלום.

שימחת האחוה חיים שור, עורך נייר אוטולוק ואיש קיבוץ שובל, ששיכל את בנו בפשיטה בבנירות, היה

בכך — לערוך במשך שנים מסע-הופעות בקהילות היהודיות בארצות-הבי-רית ובעולם. כך עשתה, בשעתו, צעירי רה אמריקאית-מצרית אלמונית בשם סנא חסן, "המצרייה הראשונה שביקרה בישראל", שסיירה בקהילות היהודיות באמריקה בלייוויית עמוס אילון, כתבה על כך ספר, ואחר-כך ספר שני. ביקורה של מונה חמוזה בישראל יכול להניב סרט-טלוויזיה (מרק ברוז'נסקי תיעד כל רקה במצלמת-וידאו), ספרים והרצאות ללא-ספור. מונה עצמה כבר הודיעה שתכתוב מאמר מרים נוכות הרויקים ותארגן פגישות ודרישה בין ישראל ופלסטינים. אילו נמצא גוגול חדש, המסוגל להנציח בהמור חסר-רחמים את שגיר נות החברה הישראלית היה הביקור יכול לשמש גם נושא לסאטירה מבריקה.

הישראלים רוצים שיאהבו אותם. הם רוצים במיוחד שערכים יאהבו אותם. מתחת לסף-ההכרה מכרסם בהם מצפון רע לגבי הפלסטינים, ולכן הם כמהים לכל גילוי של הערצה וחיבה מצד פלסטינים — בתנאי שהפלסטינים לא יהיו חצופים וידרשו תמורה. פלסטינית המגנה את יאסר ערפאת השנוא, והמותחת ביקורת על אש"ף, ובה נשעה שופעת דיברי חיבה ליהודים ולישראלים, דוגלת בהידברות ללא-תמורה וזורעת צורי על הפצעים הנפשיים של הישראלים — יכולה להשיג כל דבר בישראל. אדם פיקח יכול להגיע רחוק בדרך זו. ואכן, אין גבול לאפשרויות. אחרי שהצליחה בישראל בצורה כה מהממת, וצולמה בחברת כל המייזמי כחוגי ה"צמרת", יכולה מונה חמוזה — אם תרצה

צמד חמד מונה חמוזה ומרק ברוז'נסקי, היהודי-אמריקאי שהפך אור-תה לסופר-סטאר. ברוז'נסקי, עיתונאי שמרסם ב-

ווינגטון עלון לענייני המרחב, שימש באחרונה כעורך פוליטי למנהיג היהודי-אמריקאי המתון ז'ק טורצ'נר. הוא הוביל אותה בין ראשי המדינה.

שהכירה יהודים, ואחר-כך ישראלים. אך היא זכתה בקבלת-פנים כאילו היתה בתו של רונלד רגן, או אחותו האבודה של אנוור אל-סאדאת.

גם כאן לא חסרו ההיבטים הדרמטיים. מונה סיפרה שפחדה נורא. מפני שסיפרו לה כי בישראל עוצרים פלסטינים ומענים אותם.

מרדכי בר-און וחברייכנסת אחרים הזמינו אותה לסעוד על שולחנם, וכך עשה יוסף ביילין, מוכירי-הממשלה. עיי-תונאים עמדו בתור כדי לקבל ראינות. ראשי-ציבור ביקשו להיפגש עימה. נערכו לה קבלות-פנים ומסיבות קוקטייל, שבהן הצטופפו כל המייזמי.

תוך כדי כך התגלה כי יש למונה ייחוס מישפחתי. לדבריה, היא נינה של חסן שוכרי, ראש עיריית-חיפה שנפטר ב-1940. שוכרי, שעל שמו קרוי כי יום רחוב בחיפה, היה ידידיהודים מושבע, וכמה פעמים נערכו התנקשות שויות בחייו על רקע זה. הוא פוטר מהעירייה לפי רישת הערכים הלא-מניים ב-1920, נבחר שוב ב-1927, ברח ללבנון כאשר פרץ בארץ המרד הערבי ב-1936 ("המאורעות") וחזר ב-1939. הוא נפטר בעורו ראש-העירייה.

כעייית-החותמת מעוררת תמיהה מסויימת. אילו היה הביקור חשאי, מוכנת הרגישות, אך מונה לא ביקשה חשאי. להיפך, תוך יום הופיעה בטלוויזיה הישראלית בארון גדול, שנקלט היטב בעמאן. אם כן, מה משנה החותמת?

אהובים בלי תמורה **מה הביא חברייכנסת, אישי ציבור, עיתונאים בכירים ואנשים מכל שדרות הציבור לערוך פלסטיבל כזה לנערה בלתי-ידועה וחסרת-מעמד? אין ספק שמונה חמוזה וידידה הי פיקח עזרו לגלות את אחד הצדדים המעניינים ביותר בפנש הישראלית.**

כנו של שוכרי — אחי סכתה של מונה — נשא אשה יהודיה, שנישאה אחר-כך בשנית לדודר הכהן. כך גילתה מונה שיש לה קרובים ישראלים המשרתים בצבא, והדבר הוסיף עוד מימד דרמטי לספור. מישפחת אביה

אולם שילטונות-ישראל היו אריי-בים, והחותמת הוטבעה על נייר נפרד, לא בדרכון עצמו. נותרת כעייית הפחד מפני עינויים. גם זה מצא את פיתרונו, בצורה שאין לה תקדים.

על המדרגות רגע של רגיעה בפלסטיבל. באחת המסיבות ישבה מונה על גרם המדרגות, ובאי המסיבה עלו אליה לרגל כדי לשוחח עימה. היא היתה חביבה מאוד כלפי כולם. ענת סרגוסטי